

Üşüyorum Anne

– GöktürkGülay · 10 Ocak 2014

İstanbul sokakları ruhumu üşütüyor

Vakitli vakitsizlik göğsümü kanatıyorAh ki sen sizliğim ruhumun kaybolmuşluğuDonmak tayım bur da sıcaklığın nerede anne .İçimin en iç yanı cehennem bekçisiİçimin en acı yanı cennetin yokluğuYalnızlık ki yalnızlığımın yalnız korkusuSeviliğin sobeler mi gölgesini anne .Gözyaşımın sıcaklığı yüreğimden akıyorSensizlikte büyümek canımı acıtıyorSana getirsem de içimin sesi bitmiyorYokluğuna hala alıştıramadım ki anne .Bak bak koy elini aha tam şurası ağrıyorKalbimin ortasında kocaman bir düğümSen bilirsin çöz sem kanar mı yara ha birdeSol yanımda bir çığlık hiç susmuyor ki anne . Heceliyorum hece hece kelimeleriYazarken ruh halim İstanbul oluyorAnkara ise bahtı kara yara bağrımdaBedel ödetiyor hep kavuştıklarım anne . Demedin ki büyümek canın acıtır diyeDemiştin büyü de gör nasıl olur acılarBüyüdüm de neden hala geçmiyor ağrılarÇocuksu düşlerimin mavisini nerede anne Gözü kara karamsarlık ışığı sönmüyorAh ki dipsiz kuyulara saklanmıyor geçmişGömülmüyor karabasan bataklığı kayganKanadım kırıldı şimdi sen neredesin anne . Sen ki kutsallığımın anaç sütü sütlacıKaymağın la mayalar mısın geleceğimiBeynimin elektriği yetmiyor ısınmayaTitremekteyim üstümü örter misin anne .Gülay GÖKTÜRK